

РЕШЕНИЕ

№ 956

гр. Пловдив, 05.07.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, Х СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна Ив. А. Атанасова
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна Ал. Дамбулева
като разгледа докладваното от Бранимир В. Василев Въззивно гражданско дело № 20235300501407 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл.258-273 от ГПК.

Образувано е по въззивна жалба на В. Л. А. ЕГН ***** от гр.***, чрез особения представител адв.П. А. А. от АК Пловдив срещу решение № 793/24.02.2023г. по гр.д. № 16908/2021г. по описа на РС Пловдив, XIX гр.с., с което е признато за установено, че В. Л. А., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр.***, *** дължи на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ ” ЕАД с ЕИК 130460283 със седалище и адрес на управление гр. София, ж. к. Младост 4, Бизнес Парк София, сгр. 6, сумата от 447,41 лева, представляваща дължими и незаплатени месечни абонаментни такси за потребление на мобилни услуги от които 121,47 лв. за периода 01.01.2019г.-30.04.2019 г. ; 323,96 лева - дължими лизингови вноски за периода 01.01.2019-30.04.2019г.; 1,98 лв.-потребление извън месечния пакет за периода 01.01.2019-30.04.2019г.; 890,89 лв. - 10 лизингови вноски за периода м.06.2019-м. 04.2020г.; ведно със законната лихва върху главниците от постъпване на заявлението в съда – 22.12.2020г. до окончателното плащане, за които е издадена заповед за изпълнение по ч. г. д. 17265/2020 г. на ПРС.

Решението се обжалва изцяло.

Жалбоподателят сочи, че решението е неправилно. Сочи се, че в тежест на въззиваемата страна е било да докаже предоставената услуга, а това не е доказано по процесното дело. Сочи се, че не са доказани и всички останали твърдения, направени с

исковата молба, които са оспорени от страна на ответника. Ето защо се иска отмяна на обжалваното решение и отхвърляне на иска. Претендират се разноските по делото.

Постъпила е и частната жалба от особения представител адв. А. срещу определение по чл. 248 от ГПК, с което съдът е осъдил В. А. да заплати сумата от 22,81 лв. на адв. А. за възнаграждение за представителство по делото. Сочи се, че определението е в нарушение на чл.47 ал.6 от ГПК и чл. 78 от ГПК. Иска се отмяна на определението, като вместо това да се осъди ищецът да заплати на адв. А., като особен представител на ответника, допълнително определената сума.

В срок е постъпил отговор на въззивната жалба с който решението се намира за правилно и законосъобразно. Иска се неговото потвърждаване. Претендират се разноските по делото.

Пловдивският окръжен съд, X-ти граждански състав, след като прецени данните по делото въз основа на доводите на страните и при дължимата служебна проверка, намира следното:

Въззивната жалба е допустима, като подадена в законния срок от легитимирани страни, внесена е дължимата държавна такса за въззивно обжалване и е изпълнена процедурата за отговор. Жалбата отговаря на изискванията на закона по форма, съдържание и приложения.

Обжалваното решение не е недопустимо или нищожно при постановяването му не е нарушена императивна материалноправна норма.

Предявен е иск по чл.422 от ГПК.

РС Пловдив е установил от приетите писмени доказателства - допълнително споразумение от 09.05.2016г. и 30.04.2018г. към договор за мобилни услуги, и договор за лизинг от 30.04.2018г., че между страните е постигнато споразумение на 09.05.2016 г. за предоставяне на мобилни услуги чрез мобилен номер *** за 24 месеца при такса от 60,99 лв. на месец. с ДДС за период от 24 месеца. На същата дата на ответника е предоставено и мобилно устройство- APPLE iPhone X 64GB за срок от 23 месеца при лизингова цена от 1862,77 лв. с вкл. ДДС, платима на 23 вноски по 80,99 лв. с ДДС. ПРС приема от представените фактури (на лист 28-47 от делото), че в периода 01.02.2019-01.05.2019г. ищеца е начислил на ответника задължение в размер от 136,95 лв. за ползвани мобилни услуги - 4 месеца в периода 01.01.2019-30.04.2019г. и 232,96 лв. за четири лизингови вноски за същия период. От представената фактура от 01.06.2019г. е видно, че на същата дата ищеца е определил на ответника задължение в размер от 890,89 лв. за неплатени лизингови вноски.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя, че в тежест на въззиваемата страна е било да докаже предоставената услуга, а това не е доказано по процесното дело. Сочи се, че не са доказани и всички останали твърдения, направени с исковата молба, които са оспорени от страна на ответника.

За таксите за ползваните услуги за мобилен телефон и интернет са предоставени от ищеца фактури със съответната сметка за потребление, изискуема по чл.260 от ЗЕС. Тези писмени доказателства не са оспорени от ответника и доказват потреблението и неговата цена по одобрените тарифи, определени от мобилния оператор. Нито има данни тези сметки за

потребление да са били оспорени от потребителя веднага след издаването им и уведомяването му за тях, нито те са били оспорени като неверни от пълномощника на потребителя в хода на съдебния процес. Ето защо обема на потреблението на мобилни услуги и цената за това са доказани категорично по делото с писмени доказателства, предвидени в чл.260 от ЗЕС.

За таксите за лизинг на взетия лизингов мобилен телефонен апарат по делото има представен договор за лизинг от 09.05.2018г. между страните по делото, в който по силата на чл.4 лизингополучателя е потвърдил, че му е предадено годно уговореното в договора устройство. Твърди се от ищеца, че по този договор не са платени лизинговите вноски за 10 месеца, за което е представена фактура за сумата от 890,89 лева. В казуса става дума за отрицателен факт – неплащане на вноски по сключен договор. Ако ответникът твърди, че е плащал тези вноски, то доказателствената тежест за това тежи върху него. Подобни твърдения за извършено плащане същият не е правил в хода на съдебния процес. Ето защо исковите твърдения следва да се считат за доказани в казуса. Поради което обжалваното решение е правилно и следва да се потвърди.

Предвид изхода на делото правото на разноски се поражда в полза на страната взела участие в него, съразмерно на уважената, респективно отхвърлената част от предявената претенция. Ето защо на основание чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца по иска „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ ” ЕАД следва да се присъдят направените разноски за въззивното дело от 300 лева за внесено възнаграждение за особен представител на насрещната страна за въззивното дело /л.22/.

По частната жалба на особения представител адв.А. срещу определение по чл.248 от ГПК, с което съдът е осъдил В. А. да заплати сумата от 22,81 лв. на адв. А. за възнаграждение за представителство по делото. Същата е основателна. По силата на чл.47 ал.6 от ГПК възнаграждението за особен представител на ответника в хипотезата на чл.47 ал.1 – ал.5 от ГПК е за сметка на ищеца и се определя като размер и се внася предварително по сметка на съда. Тоест преди назначаването на особения представител вече следва да е решен въпроса за неговия хонорар. Ето защо съдът няма право след решаването на делото да си променя виждането за размера на адвокатския хонорар и да го възлага на ответника. Поради което това определение следва да се отмени, а искането за възлагане на тази сума в тежест на ищеца е правно недопустимо с оглед нормата на чл.78 ал.1 от ГПК, при условие, че исковите са изцяло уважени.

Мотивиран така съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 793/24.02.2023г. по гр.д. № 16908/2021г. по описа на РС Пловдив, XIX гр.с.

ОСЪЖДА В. Л. А., ЕГН *****, с настоящ адрес: гр.***, *** да плати на „ЙЕТТЕЛ БЪЛГАРИЯ ” ЕАД с ЕИК 130460283 със седалище и

адрес на управление гр. София, ж. к. Младост 4, Бизнес Парк София, сгр. 6
сумата от 300 лева за разносики направени по въззивното дело.

ОТМЕНЯ определение № 3971/31.03.2023г. по гр.д. № 16908/2021г. по
описа на РС Пловдив, XIX гр.с.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____